

kanskih kmetov proti duhovščini. Pričel se je na glas razburjati: »Na, sapralot, to so tiči! Le po njih. Ná, tukaj berem, kako vsiljena vera zaslužnjuje Mehikance, ker so tujci zlorabili vero za gospodarsko zaslužjenje ljudi. Prosim, ali z nami ni bilo tako? Prosim, kar povejte mi, kako je bilo z bavarskimi in frankovskimi prihajači v črnih kutah. Četudi je bilo to pred tisoč leti, ampak to je, alston, mislim, zadosten dokaz — — —«

Vrag vedi, kaj vse bi bil še skvasil, da ga ni tisti čas nagnala Klešnica. Vrata njene sobe so bila le priprta; in tako ga je slišala, kako je »čez vero šimfal«. Pograbila je iz prežganja še vročo kuhalnico in se vstopila predenj z dvignjeno roko:

»Ti, dedec nemarni! Če mi ne boš precej tiho, te bom oplazila po gobcu, da ga ne boš nikdar več otresal. Glejte si ga no! Ta je pa lepa! Star je ko svetopisemski Noe, pa namesto da bi roženkranc vzel v roke in se na zadnjo uro pripravljaj, šimfa čez vero, boga in duhovne!«

»Baba je hudič. Zmerom sem to dejal,« je zasmrkal in se umaknil. Ampak ni ji ostal dolžan!

Pod mrak se je Klešnica opila, potlej pa je prepevala in tarnala ko vsak večer. On pa je vedel, da veruje v strahove in copernice in da jo opito obhajajo halucinacije. Počepnil je, odprl vratca pri gašperčku in kar skozi peč zavpil v sosednjo sobo s prenevedastim glasom:

»Prekleta baba, če ne boš tiho, te bo vzel hudič!«

(Se nadaljuje.)

CESTA 1934

JERN LEDINA

*Ceste so polne brezdelnih.
Na vrata ob potih vsi trkajo
in skromne popotnice čakajo.
Križpot... Pred križem se ustavljajo;
z nasmehom in bolečino
Krista pozdravljajo:
»Že stoletja na križih lesenih visiš!
pravijo, da moč imaš, pa se ne zmodriš,
svetá iz slabega ne spremeniš.
Dela in jesti nam daj!
Sveta nam tvoja podoba ni več
in kmeta, ki strehe in kruha nam dá
bomo na križe pribili,
njega kot tebe častili,
da veš...«
Krist pa žalostno in ljubo
na fiste gleda,
ki brezupni od njega gredo.*